

Но не! Азъ нѣма, нѣма да отстѣпя!
 Не! Живъ азъ нѣма да му се предамъ,
 Дори въ кръвѣта си цѣлъ да се окжпя!
 Не ще покрий туй знаме низкий срамъ!

Зашото не за себе азъ се боря
 И все нагоре лудо се стремя:
 Съ гърдитѣ си азъ новъ пжтъ ще отворя
 За тая мила родна менъ земя!

Дори когато мойто тѣло падне,
 Не ще угасне свѣтлий ми заветъ:
 Души юначни, за доброто жадни
 Презъ моя гробъ ще минатъ съ викъ: напредъ!

10. Работникъ слабъ...

Работникъ слабъ на скжпа родна нива,
 Где всѣки день копая и ора
 Или засѣвамъ плодовито семе,
 Неволно азъ понѣкога се спра
 Приведень о две отъ тегловно бreme —

И самъ се питамъ въвв недоумение:
 Дали и азъ ще видя нѣщо плодъ
 Отъ тозъ мой трудъ безъ край неимовѣрент
 Или ще бжда все тѣй до животь
 Отъ жребия си тежъкъ изневѣрент?

Ала дългътъ ме вижда, че се бавя
 И плѣска ме съ жестокия си бичъ
 По грѣбъ отъ трудъ безъ силица останалъ
 И ето ме безъ одихъ пакъ съсъ тичъ
 Играта си прекжсната подхваналъ...

11. Като орачъ...

Като орачътъ, кой бразди полята,
 Като сѣячътъ, жетва кой богата
 На всжде прѣска съ благодать,
 И азъ желая диря да оставя
 Следъ себе си преди да се отправа
 Отъ тукъ къмъ она тамъ незнаенъ свѣтъ.

Но кой знай? Цѣлината се не пори
 И семето съ врази се много бори
 Преди да върже сладъкъ плодъ...
 И може би и азъ ще си замина
 И слабия ми гласъ като въ пустиня
 Ще мине тоя суетенъ животь...

